

Rákai Orsolya

(the tale of the armless maiden)

nem ismertél meg az állomáson
Pompeji-alsó poros kis állomásán
azt hittem, élém jöttél, apa

hamu hull a számból
fejem koponyalámpás
kitépték a nyelvem, apa

nincs kezem

senki vagyok, ismeretlen
meg se láttok, földön kúszom
vergődöm, apa

nincs kezem

vércsíkot húz, apa
eltakarod a szemed, míg
eltűnök az esti horizonton

megismertek mind
csontvelőig, beleimig
megismertek, apa

nincsenek ismerősök

nyelvük idegen, jeget darál hidegen
a szán-alom a hó. ájm ö lígel élien
szánalmon siklok csizmasarkak közt

azt mondták, táncoljak előttük
 ropd a havon, szökj fel, kabla
 betoncsizmában, apa

szemmel is megverték
 hasam óriás meddőhányó
 fekete salak, odalett áldott lágyságom

fekete vagyok, de szép, apa
 sikolyglóriásan, könnyű, ragyogó
 forró homokból szótt hófehér ruhában

apokalipszis

nem gondoltam, hogy így érkezik majd el
 arany levelekkel, novemberi rózsák
 nyirkos illatával, virágzó levendulák fölött
 hogy halványkék égen úszó darvak húzzák rikoltva
 az elháríthatatlan pillanat ünnepét
 erőtlen napsütésben puha árnyékokon
 csöndben ragyogva
 simogató, langyos, furcsán korai alkony
 hogy ilyen csöndben közelít, s egyszer csak
 itt van
 nincs több nap, kicsim, suttogja, mosolyog
 mulier amicta sole
 nincs több, elégték mind
 szeretlek
 itt az idő

várákozás a galambokra

fel sem merült, hogy a lencse
vagy akár a más is
ne lenne kiszemelgethető a hamuból
hogy az élet ne volna elválasztható
a haláltól
és a jó a rossztól
fel sem merült

minden nap csuklóig, könyékig túrom
végigmatatom a világot
szétporlik ujjaim között a lencse
nem mag és nem hamu
nem élet, nem halál
csak mese